

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Bc. J. R.**
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Valdhensem
sídlem Veslařská 347/250, 637 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 00 Praha 2

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2020 č. j. MPSV-2020/201295-332/1,
ve věci skončení služebního poměru

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2020 č. j. MPSV-2020/201295-332/1, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

rozhodnutí generálního inspektora Státního úřadu inspekce práce ze dne 28. 8. 2020 č. j. 5059/1.10/15-28 ve věci skončení služebního poměru.

2. Žalobce v podané žalobě vymezil tyto žalobní body:

1) S napadeným rozhodnutím nelze souhlasit, neboť žalobce se dne 2. 1. 2020 dostavil k výkonu služby na své služební působiště, a to v 6:55 hodin, kdy byl v elektronické evidenci služební doby vyznačen začátek služby. Žalobce tedy vykonával pro zaměstnavatele závislou práci ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, v platném znění (dále jen „zákoník práce“) podle zvláštního předpisu, jímž je zákon č. 234/2014 Sb., o státní službě, v platném znění (dále jen „zákon o státní službě“) dle § 3 věty první zákoníku práce. Žalobce poukázal na ust. § 65 odst. 2 zákoníku práce, podle kterého pokračuje-li zaměstnanec po uplynutí sjednané doby (§ 48 odst. 2 zákoníku práce) s vědomím zaměstnavatele dále v konání práce, platí, že se jedná o pracovní poměr na dobu neurčitou. Tvrzení žalovaného, že žalobce nemohl a nevykonával závislou práci dne 2. 1. 2020, je účelovým zastíráním a snahou zastrít faktický stav věci, tj. výkon závislé práce žalobcem. Žalovaný si je plně vědom, že výkon závislé práce žalobcem odporuje jeho názoru o provedené systemizaci a zrušení služebního místa. Pokud by žalobce nevykonával a nemohl vykonávat závislou práci na zrušeném služebním místě, jak žalovaný tvrdí, pak by se jednalo o porušení obecně závazných právních předpisů, a to o nelegální práci a nelegální zaměstnávání ve smyslu umožnění výkonu závislé práce žalobci služebním orgánem jako zaměstnavatelem bez uzavřeného základního pracovněprávního či jiného vztahu. Žalovaný se nezabýval faktickým stavem věci a postupem služebního orgánu jako zaměstnavatele na pracovišti dne 2. 1. 2020 a řádně nevypořádal tuto námitku žalobce, čímž porušil § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“).

2) Správní orgán I. stupně se náležitě nevypořádal s vyjádřením žalobce podaným po oznámení o ukončení dokazování, neboť jeho postoj, že některé dokumenty „nemají smysluplně žádný vliv na posouzení toho, zda uplynula marně doba 6 měsíců zařazení mimo výkon služby a ani nemají žádný vliv na posouzení výše odbytného při skončení služebního poměru“ vůbec nekoresponduje s doložením do spisu, mj. servilní a udavačské žádosti na státního zástupce ze dne 6. 10. 2017 ve věci údajného porušení § 77 odst. 1 písm. b), h), i) a j) zákona o státní službě. Tento postup podtrhuje šikanózní jednání služebního orgánu vůči žalobci. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze odkázal na vypořádání správního orgánu I. stupně, což nelze mít za náležitě odůvodněné a přezkoumatelné vypořádání odvolací námitky žalobce.

3) Správní orgán I. stupně se naprosto stroze vypořádal s návrhem na doplnění podkladových materiálů o doklad obsahující údaje o jednotlivých složkách platu a o provedených srážkách za měsíce prosinec 2019 a leden 2020, jehož řádné a včasné předložení žalobci nebylo dodrženo. Žalovaný se s touto námitkou v napadeném rozhodnutí nevypořádal, když pouze odkázal na vypořádání v rámci prvoinstančního rozhodnutí.

4) Správní orgán I. stupně se nedostatečně vypořádal s námitkou zfalšování žádosti o ověření zdravotní způsobilosti žalobce, neboť se nejednalo o kopii, ale o originál listiny, čímž účelově zastíral skutečnost. Na základě uvedeného se lze domnívat, že všechny další dokumenty ve správním spise jsou kopiemi nebo zfalšovanými dokumenty a tím se správní řízení stává totálně nevěrohodným. Správní úřad si nikdy nemůže dovolit jakoukoliv

dodatečnou úpravu spisového materiálu, zvláště když nedokázal žalobci vysvětlit, proč a na jaký druh lékařské prohlídky ho posílá. Žalovaný se s touto námitkou nevypořádal vůbec. Pouze odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

5) Správní orgán I. stupně se náležitě nevypořádal s vyjádřením žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť nevyhovění jeho návrhu na zaslání dokladů o služebním hodnocení žalobce za roky 2018 a 2019 odůvodněné tím, že už mu byly zaslány v minulosti, je nelogické vzhledem k tomu, že zbývajících tři žalobcem požadované dokumenty (pracovní smlouvu a dvě dohody o jejich změně) do správního spisu založil, i když je žalobce také musel v minulosti obdržet. Žalovaný se ani s touto námitkou žalobce nevypořádal, když toliko odkázal na prvostupňové rozhodnutí.

6) Údajná nesrozumitelnost věty, co doprovázelo žalobce při faktickém řešení změny pracovního poměru, je jen účelovým mlžením ze strany služebního orgánu a pokud by býval tento příslušné dokumenty toho se týkající (již zmiňovanou pracovní smlouvu a její dva dodatky) zařadil do spisu hned, pak by žalobce při dokazování mimo ústní jednání, jehož se osobně účastnil, tuto skutečnost nepochybně připomněl a nechal zaprotokolovat, neboť tím byl založen základ šikanózního jednání služebního orgánu vůči žalobci. Jednalo se však pouze o písemně nepodchycené „disputace“ a potažmo i důkazy na bázi případných následných svědeckých výpovědí. Žalovaný se s touto námitkou vůbec nevypořádal, když pouze odkázal na prvostupňové rozhodnutí.

7) S vyúčtováním mzdy žalobce za měsíc 7/2020 se vypořádal správní orgán I. stupně nesprávně. Je nepochybné, že žalobce dne 2. 1. 2020 vykonával práci a měl být tudíž odměněn ve výši 100 % svého platu. I kdyby bylo přistoupeno na nelegální postup služebního orgánu, pak po uplynutí šesti měsíců zařazení mimo výkon služby se dle služebního zákona (jazykovým i logickým výkladem) jedná opět o překážku na straně zaměstnavatele, a proto po uplynutí této doby měla být žalobci jednoznačně hrazena náhrada platu ve výši 100 %. Tuto skutečnost (potencionálně důležitou pro stanovení odbytného) měl správní orgán I. stupně plně akceptovat a měl se s ní ve správním řízení náležitě vypořádat, což neučinil a vykonal tak až v separátním dopise žalobci. Žalovaný se s touto námitkou náležitě nevypořádal, když uvedl, že v případě zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů není státní zaměstnanec zařazen na žádném služebním místě a nepřísluší mu žádný platový tarif a pro vypočtení 80 % výše platu musí služební orgán vycházet z výše platového tarifu, který zaměstnanci náležel naposledy, kdy byl ještě na služebním místě zařazen, tedy v případě žalobce ke dni 31. 12. 2019. Dále žalovaný uvedl, že z této výše platu vychází i při určení odbytného, nicméně se vypočítává ze 100 % platu, který státnímu zaměstnanci náležel. Žalovaný odkázal na stanoviska náměstka ministra vnitra pro státní službu a na dva metodické pokyny. Žalovaný se však nezabýval legalitou a legitimitou, neboť stanoviska či metodické pokyny nejsou právně závazné, ani vymahatelné. Žalovaný nemůže argumentaci a obhajobu postupu správního orgánu I. stupně postavit pouze na těchto vágních stanoviscích či metodických pokynech. Vyřešení této námítky je nepřekoumatelné.

8) Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s námitkou žalobce na poskytování „stravovacích poukázek“. Je přitom nepochybné, že pokud žalobce dne 2. 1. 2020 vykonával práci, pak na ně měl nárok. Žalovaný pouze odkázal na prvostupňové rozhodnutí.

9) Nelze souhlasit s odůvodněním správního orgánu I. stupně, pokud jde o doklad o zaúčtované mzdě za měsíc 12/2019, kdy tato „výplatní páska“ byla žalobci poskytnuta až v únoru 2020, takže se jedná o flagrantní porušení zákoníku práce a s touto skutečností se měl správní orgán I. stupně náležitě vypořádat, přestože uvádí, že se to netýká daného řízení. Žalovaný se s touto námitkou nevypořádal vůbec.

10) Pokud jde o výrok II. napadeného rozhodnutí (žalobce má evidentně na mysli výrok II. prvostupňového rozhodnutí – *pozn. soudu*), je nepochybné, že žalobce měl být na konci roku 2019 seznámen předem s novým platovým tarifem a tento měl vůči němu být akceptován při jeho výkonu práce nejen dne 2. 1. 2020, ale také měl být náležitě zohledněn po celou dobu nelegálního postavení mimo službu, jakož i po uplynutí doby šesti měsíců, což správní orgán I. stupně neučinil a tudíž bylo odbytné vypočítáno z nesprávných údajů v celkově nižší částce. Žalovaný se s námitkou žalobce nevypořádal řádně, když se, pokud jde o platový výměr od 1. 1. 2020, omezil pouze na stav věci, že žalobce nemohl a nevykonával závislou práci po 1. 1. 2020. Žalovaný se nezabýval faktickou stránkou věci a nepopsal, jak měl služební orgán postupovat při umožnění výkonu práce, jelikož výkon závislé práce žalobcem vůbec nepřipouští, neboť služební místo bylo zrušeno. Napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné.

11) Závěrem žalobce namítl, že správní orgány obou stupňů porušily zásady správního řízení, zejména ust. § 2 odst. 1 a § 3 správního řádu, což v souhrnu znamená porušení práva žalobce na spravedlivý proces.

2. Žalovaný ve vyjádření uvedl k žalobním bodům následující:

- podle ust. § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě služební orgán nemá při splnění zákonných předpokladů jinou možnost, než služební poměr ukončit. V rámci správního řízení pouze zkoumá, zda byly zákonné předpoklady naplněny, tedy zda byl dotýčný státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů a zda již uplynula doba, po kterou může být takto zařazen nejdéle, tj. doba šesti měsíců (§ 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě). Služební orgán je ve věci vázán zásadou presumpce správnosti správních aktů. Pokud bylo pravomocně rozhodnuto o zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů a toto zařazení trvalo po dobu šesti měsíců, aniž by byl žalobce převeden na jiné služební místo, nemohl služební orgán v dané věci postupovat jinak.

- k uplynutí lhůty 6 měsíců směřuje námitka žalobce uvedená na straně 3 žaloby pod bodem 2), kdy žalobce rozporuje nedoložení „servilní a udavačské žádosti na státního zástupce ze dne 6. 10. 2017 do spisu“. Žalovaný nevidí žádnou spojitost, kterou by mohl tento dokument mít k posouzení uplynutím zákonem stanovené doby zařazení mimo výkon služby v případě žalobce.

- žalobce zmiňuje jeho služební hodnocení za roky 2018 a 2019, z nichž vyplývá výše osobního příplatku žalobce důležitá pro výpočet odbytného. Žalovaný zdůraznil, že výše osobního příplatku vyplývá závazně vždy z rozhodnutí o platu státního zaměstnance a služební hodnocení jsou pouze podkladem takového rozhodnutí.

- k žalobní námitce uvedené v žalobě pod bodem 7) ohledně určení platu v době mezi marným uplynutím šestiměsíční lhůty zařazení mimo výkon služby a skončením služebního poměru žalovaný odkazuje na závěry poradního sboru náměstka ministra

vnitřní pro státní službu č. 6 ze dne 3. 6. 2016, který současně přikládá a s právním názorem zde obsaženým se plně ztotožňuje.

- k výroku II. prvostupňového rozhodnutí, tj. určení výše odbytného, žalovaný obecně uvádí, že platový tarif je vždy vázán ke konkrétnímu služebnímu místu. Jestliže bylo služební místo, na kterém byl žalobce zařazen na základě platné systemizace a schválené organizační struktury správního úřadu, zrušeno bez náhrady a žalobce nemohl být převeden na jiné služební místo, protože v danou dobu pro něj žádné vhodné služební místo nebylo volné, jednalo se od 1. 1. 2020 o státního zaměstnance, který není zařazen na žádném služebním místě, nemůže vykonávat službu a nevztahuje se na něj žádný z platových tarifů. Pro jakýkoliv výpočet platu či odbytného dle zákona o státní službě je pak nutno vycházet z platového tarifu, který státnímu zaměstnanci naposledy náležel. Žalovaný odkázal na stranu 12 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde je uveden podrobný výpočet i se zdůvodněním. Jako výše platu, která žalobci náležela k 31. 12. 2020, je uvedena částka 32 560 Kč, přičemž s ohledem na délku služby, resp. praxe, náleží žalobci odbytné ve výši devítinásobku uvedeného měsíčního platu, tj. ve výši 293 040 Kč.

3. K ostatním námitkám žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně vyrozuměním ze dne 8. 7. 2020 adresovaným zástupci žalobce oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci skončení služebního poměru ve smyslu ust. § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě a stanovení výše odbytného ve smyslu ust. § 72 odst. 2 písm. c) zákona o státní službě. Dne 16. 7. 2020 byl vyhotoven protokol o dokazování mimo ústní jednání, kdy dokazování proběhlo za účasti žalobce a jeho zástupce. Dne 17. 7. 2020 byl žalobce prostřednictvím svého zástupce informován o ukončení dokazování a vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Podáním ze dne 24. 7. 2020 zástupce žalobce správnímu orgánu I. stupně navrhl doplnění dokazování o služební hodnocení žalobce za roky 2018 a 2019, dále o doklad obsahující údaje o jednotlivých složkách platu a o provedených srážkách za měsíce prosinec 2019 a leden 2020 a namítl jako bezprecedentní zfalšování žádosti o ověření zdravotní způsobilosti žalobce (doklad pořadové číslo 20 správního spisu), jelikož sám generální inspektor potvrdil ve svém dopise ze dne 17. 8. 2018, že druh lékařské prohlídky nebyl na tiskopisu vyznačen. V podkladových materiálech však již vyznačení figuruje. Tato skutečnost činí celé správní řízení nevěrohodným. Sdělením správního orgánu I. stupně ze dne 14. 8. 2020 bylo prostřednictvím zástupce žalobci sděleno, o jaké listiny byl doplněn správní spis a současně byl znovu vyzván k realizaci práva dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Sdělením ze dne 24. 8. 2020 zástupce žalobce správnímu orgánu I. stupně vznesl dotaz, proč doplněné přílohy neobsahují služební hodnocení žalobce za roky 2018 a 2019 a současně požádal o konkrétní znění listin založených do spisu pod pořadovým číslem 42 a 43 a dále vznesl dotaz, proč listiny založené do spisu pod pořadovým číslem 44-46 nebyly založeny hned od počátku, když se jedná o stěžejní dokumenty týkající se vzniku a změny pracovněprávního vztahu. Podáním ze dne 26. 8. 2020 zástupce žalobce navrhl, aby bylo náležitě řešeno zúčtování mzdy žalobce za kalendářní měsíc 7/2020. Po marném uplynutí doby 6 měsíců, kdy byl žalobce zařazen

mimo výkon služby z organizačních důvodů, kterážto doba uplynula dnem 3. 7. 2020, se již jedná o překážku v práci na straně zaměstnavatele a žalobci tak náleží náhrada platu ve výši 100 %. Ovšem mzda za kalendářní měsíc 7/2020 byla nadále zúčtována ve výši 80 % náhrady mzdy místo výše 100 %. Podáním ze dne 27. 8. 2020 žalobce prostřednictvím svého zástupce správnímu orgánu I. stupně navrhl, aby v řízení byla řešena otázka nároku žalobce na stravné. Podáním ze dne 28. 8. 2020 žalobce prostřednictvím svého zástupce navrhl doplnění správního spisu o doklad o zaúčtované mzdě za měsíc 12/2019, který správní orgán I. stupně vydal žalobci až dne 11. 2. 2020 spolu s dokladem za měsíc 1/2020. Dne 28. 8. 2020 pod č. j. 5059/1.10/15-28 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o skončení služebního poměru a odbytném, jímž rozhodl podle ust. § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě, že služební poměr žalobce se ukončuje z důvodu marného uplynutí doby, po kterou byl účastník řízení zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů, přičemž podle § 72 odst. 4 zákona o státní službě služební poměr skončí uplynutím deseti dnů následujících po dni doručení tohoto rozhodnutí (výrok I.). Dále správní orgán I. stupně rozhodl, že podle ust. § 72 odst. 2 zákona o státní službě má žalobce nárok na výplatu odbytného, a to podle ust. § 72 odst. 2 písm. c) zákona o státní službě ve výši devítinásobku měsíčního platu, tj. ve výši 293 040 Kč. Odbytné bude žalobci v souladu s § 72 odst. 3 zákona o státní službě vyplaceno nejpozději v nejbližším výplatním termínu určeném ve služebním úřadu pro výplatu platu, nejdříve však po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (výrok II.). Sdělením ze dne 7. 9. 2020 správní orgán I. stupně vypořádal vyjádření žalovaného týkající se výše platu po uplynutí doby zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů do doby skončení jeho služebního poměru (reakce na vyjádření zástupce žalobce ze dne 26. 8. 2020). Sdělením ze dne 8. 9. 2020 správní orgán I. stupně vypořádal námitku týkající se závodního stravování státních zaměstnanců vznesenou ve vyjádření zástupce žalobce ze dne 27. 8. 2020. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 16. 9. 2020 odvolání v podstatě shodného obsahu jako má následně podaná správní žaloba. O odvolání žalobce bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

6. U ústního jednání před krajským soudem účastníci setrvali na své dosavadní argumentaci.
7. Podle ust. § 72 odst. 1 písm. d) služebního zákona, služební orgán rozhodne o skončení služebního poměru, uplynula-li marně doba, po kterou byl státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů.
8. Podle ust. § 72 odst. 2 písm. c) služebního zákona, při skončení služebního poměru na dobu neurčitou z důvodu podle odst. 1 písm. d) má státní zaměstnanec nárok na výplatu odbytného. Při nepřetržité době trvání služebního poměru nepřesahující 9 let, ale přesahující 6 let, přísluší odbytné ve výši devítinásobku měsíčního platu.
9. Podle ust. § 72 odst. 1 písm. d) služebního zákona, služební orgán rozhodne o skončení služebního poměru, uplynula-li marně doba, po kterou byl státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů.
10. Podle ust. § 72 odst. 2 písm. d) služebního zákona, při skončení služebního poměru na dobu neurčitou z důvodu podle odst. 1 písm. d) má státní zaměstnanec nárok na výplatu odbytného při nepřetržité době trvání služebního poměru nepřesahující 9 let, ale přesahující 6 let, přísluší odbytné ve výši devítinásobku měsíčního platu.
11. Podle ust. § 176 písm. e) služebního zákona, platem státního zaměstnance se pro účely odbytného rozumí součet měsíčních částek platového tarifu, příplatku za vedení, příplatku

za službu ve ztíženém pracovním prostředí, osobního příplatku, zvláštního příplatku a příplatku za rozdělenou směnu, na které státnímu zaměstnanci naposledy vznikl nárok, nebo kterému byly naposled určeny.

12. V prvním žalobním bodě žalobce namítl nedostatečné vyhodnocení skutkového stavu žalovaným, který nezohlednil, že žalobce se dne 2. 1. 2020 dostavil k výkonu služby na své služební působiště a tedy vykonával pro zaměstnavatele (služební orgán) nezávislou práci podle ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce. Výkon závislé práce žalobce odporuje názoru žalovaného o provedené systemizaci a zrušení služebního místa.
13. Toto žalobní tvrzení krajský soud důvodným neshledal. Obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané, že žalobce přisuzuje skutkovému stavu, jenž nastal dne 2. 1. 2020, kdy se žalobce v ranních hodinách dostavil na služební působiště, význam, který nemůže mít. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo (věc vedená u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Ad 2/2021), že ke zrušení služebního místa žalobce došlo služebním pokynem č. 8/2019 ze dne 2. 12. 2019, a to ke dni 31. 12. 2019. Žalobce byl o této skutečnosti prokazatelně informován sděleními služebního orgánu ze dne 3. 12., 4. 12. a 20. 12. 2019. Na základě těchto úkonů správního orgánu muselo být žalobci jednoznačně známo, že jeho služební místo zanikne ke dni 31. 12. 2019. Žalobce byl také poučen o možnosti dalších kroků služebního orgánu a svých právech a povinnostech po datu 31. 12. 2020. Skutečnost, že se žalobce dne 2. 1. 2020 dostavil ke služebnímu orgánu a byl rozhodnut vykonávat služební činnost, nelze vyhodnotit jinak, než jako účelový postup žalobce, který se snažil tímto způsobem zřejmě s přihlédnutím k ust. § 65 odst. 2 zákoníku práce zvrátit daný stav ve prospěch svého setrvání ve výkonu státní služby.
14. Ve vztahu k předmětu řízení jak ve věci vedené pod sp. zn. 22 Ad 2/2021, tj. rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů, tak rovněž v nyní posuzované věci, tj. rozhodnutí o ukončení služebního poměru, je jednání žalobce ze dne 2. 1. 2020 zcela irelevantní. Není pravdou, že se žalovaný s touto odvolací námitkou nevypořádal, žalovaný se k ní dostatečně podrobně a přezkoumatelně vyjádřil na straně 5 napadeného rozhodnutí. Žalobce s touto argumentací žalovaného v podané žalobě nijak nepolemizoval, ani ji nerozpíral, toliko setrval na svém předchozím tvrzení. Krajský soud, který se závěry žalovaného k této otázce plně ztotožňuje, proto nemá, co by k věci více uvedl. Pro úplnost soud doplňuje, že se rovněž plně shoduje s žalovaným, že v řízení o skončení služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě správní orgán posuzuje toliko splnění zákonných předpokladů pro skončení služebního poměru a jinými otázkami se nezabývá a ani zabývat nemůže. První žalobní bod tak krajský soud důvodným neshledal.
15. V dalším žalobním bodě žalobce brojil proti tvrzení správního orgánu I. stupně, že některé žalobcem označené dokumenty požadované k založení do správního spisu nemají žádný význam pro posouzení ukončení služebního poměru a výše odbytného. Žalobce v této souvislosti namítl opačný přístup správních orgánů k žádosti služebního orgánu ze dne 6. 10. 2017 směřované na státního zástupce v otázce údajného porušení povinností státního zaměstnance žalobcem, v čemž žalobce spatřuje šikanózní jednání. Žalovaný se s touto odvolací námitkou vypořádal odkazem na prvostupňové rozhodnutí a s vypořádáním shodné námítky vznesené již před správním orgánem I. stupně se ztotožnil. Obsahem prvostupňového rozhodnutí má krajský soud za prokázané, že správní orgán I. stupně se s touto námitkou vypořádal na straně 7 svého rozhodnutí sdělením, že předmětná žádost je součástí podkladů pro rozhodnutí, a to i s ohledem na předcházející rozhodnutí o zařazení

žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů. Krajský soud má způsob vypořádání námitky správními orgány obou stupňů za dostačující, a doplňuje, že ji z pohledu předmětu řízení v nyní souzené věci považuje za zcela bezvýznamnou. Za souladný s rozhodovací praxí správních orgánů i judikaturou správních soudů považuje krajský soud rovněž odkaz žalovaného na vypořádání námitky prvoinstančním správním orgánem, neboť odvolací správní orgán není povinen vypořádat jakoukoliv námitku odvolatele, ale pouze takové námitky, které se vztahují k předmětu řízení a jsou pro něj skutkově a právně významné (srov. přiměřeně např. rozsudek NSS sp. zn. 9 Afs 70/2008). Krajský soud sdílí názor správních orgánů obou stupňů, že označená listina nemá žádnou spojitost s předmětem řízení v souzené věci. K dalším žalobcem požadovaným podkladům rozhodnutí se krajský soud vyjádří níže.

16. Ve třetím žalobním bodě žalobce brojil proti způsobu vypořádání jeho návrhu na doplnění podkladových materiálů o doklady obsahující údaje o jednotlivých složkách platu a srážkách za měsíce prosinec 2019 a leden 2020. Správní orgán I. stupně se s tímto návrhem žalobce vypořádal na straně 7 svého rozhodnutí, kde uvedl, že uvedené výplatní pásky jsou založeny ve správním spise pod pořadovým číslem 47. Žalovaný pak toliko odkázal na vypořádání správního orgánu I. stupně. Krajský soud ani v tomto případě neshledal žádnou vadu v postupu správních orgánů obou stupňů a zdůrazňuje, že z obsahu žalobního tvrzení není seznatelné, jakým způsobem se mělo toto stručné, ale dostatečné vypořádání odvolací námitky dotknout právní sféry žalobce. Žalobní bod proto shledal nedůvodným.
17. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že se správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádal s námitkou zfalšování žádosti o ověření zdravotní způsobilosti žalobce a žalovaný se s touto námitkou nevypořádal vůbec. Krajskému soudu předně uniká, jaký význam má mít tvrzené zfalšování žádosti o provedení zdravotní prohlídky u žalobce (v roce 2018) pro předmět řízení v souzené věci, jímž je skončení služebního poměru a odbytné. Žalobcovo tvrzení, že na základě zfalšování žádosti služebního orgánu o ověření zdravotní způsobilosti žalobce se stává nevěrohodným celé správní řízení, je účelovou fabulací postrádající jakékoliv racionální jádro. Krajský soud toto žalobní tvrzení považuje za zcela nepřipadné.
18. K pátému žalobnímu bodu, v němž žalobce brojil proti nevyhovění jeho návrhu na založení dokladů o služebním hodnocení za roky 2018 a 2019 do správního spisu, lze vztáhnout shodnou argumentaci jako k předchozímu žalobnímu bodu. Služebního hodnocení žalobce za označené roky jeho služební činnosti se zcela míjí s předmětem přezkoumávaného správního řízení. Krajský soud proto i toto žalobní tvrzení považuje za nepřipadné a zcela nedůvodné.
19. Šestý žalobní bod se vztahuje podle zjištění soudu k odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (strana 8-9), jež se týká dodatečného zařazení pracovní smlouvy a jejích dodatků do správního spisu. Krajský soud ani v tomto případě neshledal, že by se žalovaný měl shodnou odvolací námitkou opakovaně zabývat v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když žalobcem odkazované listiny součástí správního spisu jsou, a proto byly i podkladem napadeného rozhodnutí. Žalobní tvrzení proto soud neshledal důvodným.
20. V žalobním bodě 7) žalobce namítl nesprávnost zúčtování mzdy žalobce za měsíc červenec 2020, když podle jeho názoru mu měla být po uplynutí lhůty 6 měsíců, kdy byl zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů, vyplacena náhrada platu ve výši 100 %, neboť se jednalo o překážku v práci na straně zaměstnavatele a žalovaný se s touto námitkou

řádně nevypořádal. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobce vznesl námitku nesprávného výpočtu mzdy za měsíc červenec 2020 ve vyjádření ze dne 26. 8. 2020. Správní orgán I. stupně se s touto námitkou nevypořádal v prvostupňovém rozhodnutí, ale v samostatném vyjádření ze dne 7. 9. 2020, které bylo zástupci žalobce doručeno dne 8. 9. 2020. Jelikož tato námitka nebyla obsahovou náplní rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalovaný se s ní v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Krajský soud postup správního orgánu I. stupně neshledal procesně vadným a způsobujícím nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí, neboť tato námitka žalobce přesahuje rámec předmětu řízení. Žalobci se jednalo o výši platu, která mu měla být vyplacena po uplynutí 6 měsíců, kdy byl zařazen mimo službu a kdy podle jeho názoru měl být odměněn z titulu překážky v práci na straně zaměstnavatele ve výši 100 % platu. Jedná se tedy o mzdový nárok žalobce, který však nemůže být řešen ve správním řízení o skončení služebního poměru a výši odbytného, neboť se mýlí s předmětem tohoto řízení. Žalobce může tento mzdový nárok uplatnit vůči služebnímu orgánu jako samostatný nárok.

21. Krajský soud se neztotožňuje ani s názorem žalobce, že výše mzdy za měsíc červenec 2020 se promítla do výpočtu odbytného. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí určení odbytného podrobně věnuje na straně 5 a 6 a jednoznačně zde uvádí, že služební orgán vycházel při určení odbytného ze 100% výše platu, který žalobci náležel k 31. 12. 2019. Jak krajský soud již uvedl výše, pokud má žalobce za to, že konkrétně jeho platový nárok za měsíc červenec 2020 byl vyšší, nic mu nebrání, aby jej vůči služebnímu orgánu uplatnil, ovšem nikoliv v tomto řízení. Přezkoumávané řízení je správním řízením o skončení služebního poměru a výpočtu odbytného, takže předmět tohoto řízení je dán ust. § 72 odst. 1 a odst. 2 služebního zákona a nelze jej rozšiřovat na jiné nároky plynoucí ze služebního poměru. Ani tento žalobní neshledal krajský soud důvodným.
22. Další žalobní tvrzení se týká stravovacích poukázek, kterýžto nárok žalobce nebyl správními orgány obou stupňů vypořádán. Krajský soud ve vztahu k tomuto žalobnímu tvrzení opětovně zdůrazňuje, že ani to se nevztahuje k předmětu řízení. Stravovací poukázky jsou jiným nárokem, který nelze zohledňovat v přezkoumávaném správním řízení. Žalobní námitka je tudíž zcela nepřijatelná.
23. V dalším žalobním bodě žalobce namítl chybný postup služebního orgánu, který mu doklad o zúčtované mzdě za měsíc 12/2019 doručil až v únoru roku 2020. Žalobce namítl, že toto porušení zákoníku práce správní orgány obou stupňů řádně nevypořádaly. Krajský soud je i v tomto případě nucen zopakovat, že otázka doručování výplatních pásek žalobci se zcela mýlí s předmětem tohoto řízení. Žalobní tvrzení je tudíž nedůvodné.
24. V posledním žalobním bodě žalobce namítl, že měl být na konci roku 2019 seznámen s novým platovým tarifem a rovněž měl být akceptován jeho výkon práce dne 2. 1. 2020, takže při výpočtu platu v rámci postavení žalobce mimo službu po dobu 6 měsíců měl být zohledněn tento nový platový tarif. Žalovaný se s touto námitkou řádně nevypořádal a omezil se pouze na tvrzení, že dne 2. 1. 2020 žalobce nevykonával závislou práci. Krajský soud i toto žalobní tvrzení považuje za nepřiléhavé k předmětu nyní souzené věci. Vztahuje se totiž k výpočtu nikoliv odbytného dle ust. § 72 odst. 2 služebního zákona, ale k určení platu při postavení žalobce mimo výkon státní služby, což bylo předmětem samostatného správního řízení, které bylo krajským soudem přezkoumáno na základě žaloby vedené pod sp. zn. 22 Ad 2/2021. V době vydání nyní přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byl žalobce zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů, v právní moci, a proto bylo nadáno

presumpcí správnosti a zákonnosti správního aktu, která platí až do okamžiku, pokud není zákonem předvídaným způsobem zjištěn opak (srov. přiměřeně rozsudek NSS sp. zn. 9 As 96/2008). Proto bylo rozhodnutí o zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů legitimním podkladem nyní přezkoumávaného rozhodnutí.

25. S odkazem na výše uvedené krajský soud shrnuje, že v přezkoumávané věci správní orgány obou stupňů svým postupem neporušily ani základní zásady správního řízení, jak žalobce namítl v závěru žaloby, a tudíž neporušily jeho právo na spravedlivý proces.
26. Na základě výše uvedené argumentace krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 5. října 2022

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu